

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. L. N.
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-593/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-593/ZA-ZA11-

HA13-2019, e. č. X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. V této souvislosti uvedl, že žalobce doložil rodný list své dcery, který však dokládá toliko jeho motivaci zůstat na území České republiky, aniž by dokládal okolnosti, za kterých zemi původu opustil. Ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany poté žalovaný doplnil, že žalobce nebyl nikdy politicky aktivní a neměl v zemi původu žádné potíže s orgány veřejné moci. Stejně tak nevyšlo v řízení najevo, že by měl žalobce odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Naopak je zřejmé, že žalobce zemi původu opustil z vlastního rozhodnutí již v roce 1996 a pobýval dále v České republice na základě povolení k pobytu.
3. Žalovaný připomněl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v důsledku pozbytí pobytového oprávnění kvůli odsouzení k trestu odnětí svobody. Jeho snahou proto bylo legalizovat si svůj pobyt na území prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany. Žalovaný dále nezpochybnil, že v České republice žije nemocná dcera žalobce Z. T., nar. X, které chce pomáhat. Jedná se však o zletilou osobu, která žije ve společné domácnosti se svým přítelem. Žalobce poté nepředložil žádné lékařské zprávy dokládající zdravotní stav jeho dcery, přestože uvedl, že tak učiní. Pokud se jedná o syna žalobce, ten měl být adoptován a žalobce o něm nesdělil žádné bližší informace. Kromě toho žalovaný poukázal na trestní minulost žalobce, která nesvědčí o jeho snaze integrovat se v české společnosti, a to také za účelem společného soužití se svojí dcerou.
4. Co se týče ekonomické situace žalobce, nejedná se v zásadě o azylově relevantní skutečnost, přičemž z opatřených informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu panuje poměrně nízká míra nezaměstnanosti a funguje zde systém sociální podpory. Ve vztahu k osobě žalobce žalovaný doplnil, že je dospělou, zdravou a praceschopnou osobou. V návratu do vlasti mu proto nebrání žádné objektivní překážky. Na tom nic nemění ani zdravotní stav jeho dcery, neboť zjištěné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mezi ní a žalobcem byly natolik silné osobní vazby. Závěrem odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný dále vyjadřoval k bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Na základě informací o zemi původu zdůraznil, že v dané zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, přičemž žalobce není osobou, která by vystupovala proti tamnímu režimu či vyvíjela jiné aktivity, které mohou být ze strany vietnamské státní moci postihovány.

III. Žaloba

5. V žalobě bylo v obecné rovině namítáno, že žalovaný nepostupoval v řízení v souladu se zákonem, a to zejména při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení provedených důkazů. Ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany žalobce zejména zdůraznil, že byly v jeho případě dány důvody pro udělení humanitárního

azyly. Konkrétně žalobce poukázal na zdravotní stav své dcery, která ho jako svého otce požádala o pomoc.

6. V této souvislosti žalobce zpochybnil závěry žalovaného ohledně absence silných rodinných vazeb, a to s odkazem na trestní minulost žalobce a nedoložení lékařských zpráv týkajících se zdravotního stavu jeho dcery. Současně žalobce namítal nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života. V tomto ohledu nelze podle jeho názoru argumentovat pouze tím, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého pobytu, pakliže jsou v jeho případě dány také jiné (azylově relevantní) okolnosti.
7. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, včetně aktuálních informací o zemi původu. Pokud se jedná o namítané důvody pro udělení humanitárního azylu, žalovaný doplnil, že dcera žalobce je již zletilá a žije ve společné domácnosti se svým přítelem, který o ni z důvodu jejího zdravotního stavu pečoval rovněž v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Na udělení humanitárního azylu navíc není právní nárok. Jedná se o záležitost správního uvážení žalovaného, a to v kontextu individuálních a svoji povahou výjimečných okolností případu.
9. Udělení doplňkové ochrany nelze podle žalovaného bez dalšího dovozovat pouze z existence rodinných vazeb na území České republiky. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a zcela v souladu s ustálenou judikaturou. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

10. Ve správním spisu se nachází předávací protokol obsahující kopii cestovního dokladu žalobce, opis evidence rejstříku trestu, záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 8. 7. 2019.
11. Z těchto podkladů mimo jiné vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany proto, že byl ve výkonu trestu odnětí svobody v letech 2016-2019, protože pozbyl pobytové oprávnění. Kromě toho měl být žalobce již dříve trestně stíhán. Žalobce má syna jménem J. T., který byl však adoptován. Chce zůstat v České republice a starat se o svoji nemocnou dceru, která je v invalidním důchodě, protože má nízký finanční příjem. Dcera měla žalobce ve vězení navštěvovat. V posledních letech se o ni staral její přítel, se kterým žije ve společné domácnosti. Chce však žít spolu se žalobcem, který ve Vietnamu nemá žádné zázemí a vazby.
12. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly do správního spisu založeny následující podklady: rodný list dcery žalobce Zdeňky Tomanové, nar. 11. 1. 1999; výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území

ČR; opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob týkající se žalobce (celkem 5 záznamů); Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam; Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 1. 2019 – Údaje o zemi – Vietnam.

13. Součástí spisové dokumentace je rovněž protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 10. 2019, ze kterého vyplývá, že žalobce byl poučen o svých procesních právech ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na dotaz oprávněné úřední osoby se žalobce nechtěl seznámit s jednotlivými podklady pro rozhodnutí. Současně doložil rodný list své dcery a uvedl, že v budoucnu doloží také lékařské zprávy ohledně jejího zdravotního stavu.
14. Následně bylo vydáno napadeného rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
18. Žaloba **není důvodná**.
19. V žalobě bylo předně namítáno, že žalovaný se dostatečně nezabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 7. 2019 uvedl, že chce v České republice zůstat z důvodu péče o svoji nemocnou dceru, popř. proto, že ve vlasti nemá žádné vazby a zázemí. Jakoukoliv politickou aktivitu naopak již ve své žádosti vyloučil. Žalobce tedy neuváděl žádné okolnosti, které by vykazovaly znaky již uskutečněného či hrozícího pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.
20. Žalovaný se proto pochopitelně zabýval bezpečnostní situací ve Vietnamu pouze v obecné rovině. Ačkoliv byly jeho úvahy založeny pouze na jediné informaci o zemi původu (Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019), je z jejího obsahu zřejmé, že případné riziko systematického omezování práv a svobod ze strany tamní státní moci se týká toliko osob, které byly postihovány za delikty proti národní bezpečnosti.
21. Jak již bylo uvedeno, to není případ žalobce, který ze země vycestoval ze soukromých či ekonomických důvodů a v České republice následně mnoho let pobýval na základě povolení k pobytu. Doplnění dotčených podkladů pro vydání rozhodnutí ostatně ve správním řízení nenavrhoval, přestože se s nimi mohl prokazatelně seznámit.

Bezpečnostní situace ve Vietnamu je navíc zdejšímu soudu dobře známa z jeho vlastní rozhodovací činnosti (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2021, č. j. 33 Az 21/2020-54, a ze dne 10. 11. 2020, č. j. 33 Az 39/2019-27; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

22. Pokud se pak jedná o namítané neudělení humanitárního azylu, je nutné zdůraznit, že jde o výjimečnou formu mezinárodní ochrany. K jejímu udělení dochází v souladu se zákonem pouze z důvodu zvláštního zřetele hodných, mezi které lze na základě ustálené judikatury podřadit například nemoc, těžké postižení, významnou humanitární katastrofu apod. (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 24, a ze dne 23. 12. 2020, č. j. 3 Azs 37/2020-37).
23. Žádná z výše uvedených skutečností nevyšla v řízení najevo. Žalobce je zdravou a dospělou osobou, která má možnost ucházet se v případě návratu do vlasti o získání bydlení a zaměstnání za obdobných podmínek jako ostatní osoby v jeho postavení. Žalovaný pak správně poukázal nejen na současnou situaci na trhu práce ve Vietnamu, ale také na fungování určité formy sociální podpory či možnosti využití soukromých služeb, které jsou v této oblasti poskytovány.
24. K tomu je vhodné doplnit, že na udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu není právní nárok. Je tedy na správním uvážení žalovaného, aby na základě individuálních okolností případu posoudil, zda situace žadatele neumožňuje udělení jiné formy mezinárodní ochrany a současně jeho vycestování brání důvody zvláštního zřetele hodné. V tomto směru je tak soudní přezkum rozhodnutí žalovaného založen pouze na posouzení správnosti jeho procesního postupu, v čemž nebylo shledáno žádné pochybení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72).
25. Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou námitku nepřiměřeného zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud předně zdůrazňuje, že se jedná o základní právo relativní povahy, do kterého může být v určitých (zákonem stanovených) případech zasazeno, pokud je dodržen požadavek nezbytnosti a přiměřenosti. V nyní projednávané věci žalobce pobývá na území České republiky od roku 1996. Původně byl držitelem povolení k pobytu, které však pozbyl v důsledku spáchání trestné činnosti, což ostatně ve správním řízení výslovně označil jako jeden z důvodů pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na území České republiky žije zletilá dcera žalobce Z. T., která je podle výpovědi žalobce nemocná a sdílí společnou domácnost se svým přítelem. Syn žalobce byl podle jeho tvrzení osvojen a žalobce k němu neuvedl žádná konkrétnější tvrzení krom toho, že byl zbaven povinnosti na něho platit výživné, neboť se vzdal rodičovských práv.
26. Krajský soud nepochybně, že žalobce může mít zcela legitimní zájem na udržování osobního kontaktu se svou zletilou a nemocnou dcerou, což nelze vyloučit pouze na základě toho, že nedoložil lékařské zprávy ohledně jejího zdravotního stavu a dopustil se v minulosti trestné činnosti. Na druhou stranu je nutné zdůraznit, že jednotlivé formy mezinárodní ochrany nemají sloužit jako náhrada za některé z pobytových oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců, které žalobce vlastní vinou pozbyl. Žalobce navíc sám uvedl, že jeho zletilá dcera žije společně se svým přítelem, který o ni doposud pečoval, a to také v době, kdy žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody.

Z daných okolností proto nevyplývá, že by dcera žalobce byla na jeho finanční či jiné formě materiální pomoci závislá, ani že by jí žalobce dříve takovou pomoc poskytoval.

27. K tomu je vhodné doplnit, že samotné vycestování žalobce na základě výjezdního příkazu a v důsledku neudělení mezinárodní ochrany mu nebrání v tom, aby se do České republiky v budoucnu navrátil. Na rozdíl od správního vyhoštění, které je spojeno s časově vymezeným a zpravidla dlouhodobým zákazem vstupu a pobytu na území, neudělení mezinárodní ochrany není samo o sobě překážkou pro získání pobytového oprávnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017-39, a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Krajský soud zde nehodnotí efekt trestní minulosti žalobce, neboť to je již otázkou konkrétního druhu pobytového oprávnění, o němž by žalobce žádal.
28. Žalobci tedy v zásadě nic nebrání v tom, aby si v budoucnu svůj pobyt na území České republiky legalizoval prostřednictvím některého druhu pobytového oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho tvrzení a podkladů ve správním spisu nevyplývá, že by mu bylo uděleno správní vyhoštění nebo trest vyhoštění. Naopak nelze za tímto účelem zneužívat azylu či doplňkové ochrany, jakožto svoji povahou mimořádných institutů určených pro řešení pouze zákonem předvídaných životních situací.

VII. Závěr a náklady řízení

29. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.